SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 174/08-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. apríla 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka o sťažnosti JUDr. P. L., V., zastúpeného advokátom JUDr. I. S., V., M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 252/2001 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaniach vedených pod sp. zn. 8 Co 274/2004 a sp. zn. 8 Co 173/2006 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. P. L. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 252/2001 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaniach vedených pod sp. zn. 8 Co 274/2004 a sp. zn. 8 Co 173/2006 p o r u š e n é b o l o .

2. JUDr. P. L. primerané finančné zadosťučinenie n e p r i z n á v a .

3. JUDr. P. L. úhradu trov právneho zastúpenia n e p r i z n á v a .

4. Sťažnosti vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. decembra 2007 doručená a 22. februára 2008 na výzvu ústavného súdu doplnená sťažnosť JUDr. P. L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. S., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 252/2001 a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 8 Co 274/2004 a sp. zn. 8 Co 173/2006.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ 9. júla 2001 podal okresnému súdu návrh na začatie konania o určenie neplatnosti výpovede danej mu N. ú. p. - K. ú. p. v Ž. podľa § 46 ods. 1 písm. f) Zákonníka práce, ktoré neskôr rozšíril aj o nárok na náhradu mzdy. Podľa tvrdení sťažovateľa v sťažnosti konanie trvá viac ako šesť rokov, k prieťahom v konaní dochádza tak postupom okresného súdu, ako aj krajského súdu.

3. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol prehľad úkonov vykonaných okresným súdom aj krajským súdom a navrhol, aby ústavný súd vo veci takto rozhodol:

„Okresný súd v Martine, v konaní vedenom na Okresnom súde v Martine pod spis. zn. 10 C 252/2001 a Krajský súd v Žiline v konaní vedenom na Krajskom súde v Žiline pod spis. zn. 8 Co 274/2004 a pod spis. zn. 8 Co 173/2006 porušili právo JUDr. P. L., aby sa vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Okresnému súdu v Martine, v konaní vedenom pod spis. zn. 10 C 252/2001 sa prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

JUDr. P. L., sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 180 000,- Sk, ktorú sú Okresný súd v Martine a Krajský súd v Žiline spolu s trovami konania povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

4. Ústavný súd sťažnosť prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a uznesením sp. zn. I. ÚS 174/08 z 22. mája 2008 ju prijal na ďalšie konanie.

5. Ústavný súd listom z 8. decembra 2008 vyzval predsedov okresného súdu a krajského súdu, aby sa vyjadrili k prijatej sťažnosti. Predsedníčka okresného súdu JUDr. A. K. vo vyjadrení sp. zn. Spr. 1148/08 z 19. decembra 2008 (ústavnému súdu doručenom 2. januára 2009) okrem iného uviedla:

„Všeobecne k predmetnej veci chcem uviesť, že žalobou podanou na tunajšom súde dňa 9. 7. 2001 sa žalobca proti žalovanému, v tom čase N. ú. p. B., K. ú. p. v Ž., domáhal určenia neplatnosti výpovede, ktorá bola daná žalobcovi listom žalovaného zo dňa 16. 3. 2001 pre sústavné menej závažné porušovanie pracovnej disciplíny, ktorého sa mal dopustiť troma skutkami v zmysle ust. § 46 ods. 1 písm. f) vtedy platného Zákonníka práce. Súčasne požadoval priznať náhradu mzdy podľa vtedy platného ust. § 61 ods. 1 Zákonníka práce. Žaloba napadla 9. 7. 2001 a frekvencia úkonov v prvom roku konania zodpovedá vtedajšej zaťaženosti zákonnej sudkyne pre senát 10 C, ktorej len v roku 2000 napadlo do senátu 618 žalôb a v roku 2001 490 žalôb. Konanie ovplyvnila aj právna zložitosť sporu a náročnosť dokazovania, kde bolo vypočutých väčšie množstvo svedkov, súd sa musel oboznamovať s početnými internými normatívnymi inštrukciami a vnútornými predpismi žalovaného, u ktorého navyše došlo v priebehu konania k transformácii a k zmene žalovaného na základe Zák. č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb v zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bol zrušený N. ú. p. a boli vytvorené ú. p., s. v. a r. a ú. p., s. v. a r. Súčasne boli prijaté nové právne normy upravujúce aj odmeňovanie zamestnancov vykonávajúcich štátnu službu, verejnú službu a neskôr zákon o výkone práce vo verejnom záujme, pričom súvisiace

mzdové predpisy upravujúce odmeňovanie pracovníkov podliehajúcich režimu týmto zákonom musel súd aplikovať pri výpočte náhrady mzdy, ktorú nakoniec priznal žalobcovi. O zložitosti právneho posúdenia nakoniec svedčí aj odôvodnenie rozsudkov, ktoré súd vo veci postupne vydal. Poukazujem na skutočnosť, že vec je právoplatne skončená a právoplatnosť rozsudok nadobudol 15. 3. 2008. Predtým súd rozhodoval dvoma medzitýmnymi rozsudkami o neplatnosti výpovede." Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení ďalej uviedla podrobný prehľad úkonov vykonaných vo veci a oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Predseda krajského súdu JUDr. J. K. listom sp. zn. Spr. 832/2008 z 12. januára 2009 predložil ústavnému súdu vyjadrenia predsedníčky senátu JUDr. T. R. k sťažnosti, v ktorých sa ku konaniu sp. zn. 8 Co 274/2004 uvádza: *„... rozhodnutie krajského súdu bolo vydané v primeranej lehote (5 mesiacov) od jeho pridelenia. Rozhodnutie nebolo písomne vyhotovené z objektívnych dôvodov na strane sudkyne - spravodajkyne (čerpanie dovolenky, ktorému predchádzala dlhodobá práceneschopnosť a následne opätovná práceneschopnosť)"*, a z týchto dôvodov považuje sťažnosť sťažovateľa za neopodstatnenú. Podobne označila za neodôvodnenú sťažnosť aj v časti smerujúcej proti konaniu krajského súdu pod sp. zn. 8 Co 173/2006, v ktorom došlo k zrušeniu termínu pojednávania z organizačných dôvodov. S upustením od ústneho pojednávania pred ústavným súdom súhlasil aj krajský súd.

Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s vyjadreniami účastníkov k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci a jej prerokovanie vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva, nepovažoval ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdov bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 410/03, I. ÚS 65/04 a II. ÚS 109/07).

II.

6. Po oboznámení sa s obsahom sťažnosti, k nej pripojených príloh, vyjadrenia predsedu okresného súdu a krajského súdu a skutočností vyplývajúcich zo spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 252/2001 a zberných spisov krajského súdu sp. zn. 8 Co 274/2004 a sp. zn. 8 Co 173/2006 ústavný súd zistil tento priebeh konania:

Konanie vedené okresným súdom začalo návrhom sťažovateľa na určenie neplatnosti výpovede podľa § 46 ods. 1 písm. f) Zákonníka práce podaným okresnému súdu 9. júla 2001. Okresný súd 16. novembra 2001 vyzval sťažovateľa na oznámenie zložky N. ú. p., od ktorého dostal výpoveď, a jej kópiu. Prvé pojednávanie vo veci nariadil okresný súd na 11. september 2002. Pojednávanie bolo pre práceneschopnosť sťažovateľa odročené na 29. október 2002. Na tomto pojednávaní boli vypočutí účastníci konania a svedkyňa. Dňa 25. novembra 2002 sťažovateľ doplnil žalobný návrh a 11. decembra 2002 okresný súd vyzval odporcu na predloženie mzdového listu sťažovateľa. Ďalšie pojednávanie nariadené na 15. január 2003 bolo odročené na 23. január 2003. Okresný súd opätovne vypočul účastníkov konania a svedkov a pojednávanie odročil na 20. marec 2003. Po vznesení námietky zaujatosti konajúcej sudkyne sťažovateľom okresný súd pojednávanie odročil na neurčito a 5. júna 2003 spis predložil na rozhodnutie krajskému súdu. Krajský súd uznesením sp. zn. 6 NcC 26/03 z 30. júna 2003 rozhodol, že konajúca sudkyňa JUDr. G. nie je vylúčená z rozhodovania veci. Spis bol okresnému súdu vrátený 24. júla 2003. Ďalšie pojednávanie vo veci okresný súd nariadil na 5. december 2003 a následne ho odročil na 18. december 2003. Pojednávanie bolo odročené na 19. december 2003, ale pre nezabezpečenie svedkov bolo následne odročené na 9. január 2004 a toto pre organizačné zmeny po zrušení N. ú. p. na 6. február 2004. Na v poradí desiatom pojednávaní vo veci okresný súd vyhlásil dokazovanie za skončené a pojednávanie odročil z dôvodu vyhlásenia rozsudku na 11. február 2004. Okresný súd vo veci vyhlásil medzitýmny rozsudok č. k. 10 C 252/01-411, ktorým určil, že výpoveď daná žalobcovi (sťažovateľovi, pozn.) listom právneho predchodcu žalovaného N. ú. p. - B., K. ú. p. v Ž. zo 16. marca 2001 je neplatná a pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným trvá. Rozhodnutie o náhrade mzdy a trovách konania prenechal konečnému rozsudku. Po odvolaní podanom Ú. p., s. v. a r.

v M. (na ktorý bol spor delimitovaný) bol spis 25. júna 2004 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Pojednávanie pôvodne nariadené na 23. november 2004 bolo odročené na 9. december 2004, na ktorom krajský súd uznesením sp. zn. 8 Co 274/2004 medzitýmny rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený 4. mája 2005. Ďalšie pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 7. septembra 2005 a bolo odročené na 29. september 2005, keď okresný súd vyhlásil medzitýmny rozsudok č. k. 10 C 252/2001-517, ktorým určil, že výpoveď daná sťažovateľovi je neplatná a pracovný pomer trval do 1. mája 2002. Na základe odvolania podaného sťažovateľom 3. marca 2006 bol spis predložený 27. marca 2006 na rozhodnutie krajskému súdu, ktorý uznesením č. k. 8 Co 173/2006-20 z 30. októbra 2006 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým konštatoval, že pracovný pomer trval do 1. mája 2002, a vo výroku, ktorým zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia, že jeho pracovný pomer trvá ku dňu vyhlásenia rozsudku, zrušil a v týchto častiach vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Spis bol okresnému súdu vrátený 17. apríla 2007. Podľa tvrdenia sťažovateľa v doplnení sťažnosti doručenej ústavnému súdu 22. februára 2008 boli posledné úkony vo veci tieto: *„Okresný súd v Martine zvoláva pojednávanie na 23. 8. 2007 na ktorom preveruje či som sa snažil zamestnať (preukázané), zisťuje nevyplatené čiastky mzdy (vypočítané a súdu včas predložené) avšak rozsudok nie je vynesený. Pojednávanie je odročené na 4. 10. 2007. Dňa 4. 10. 2007 nepripravená sudkyňa nepojednáva. Súd odročený na neurčito!!!“*

Zo spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že uvedené tvrdenia sťažovateľa sa nezakladajú na pravde, pretože okresný súd nariadil pojednávanie na 23. august 2007, odročil ho na 4. október 2007, uvedený termín zrušil a následne nariadil nový termín na 19. december 2007. Uvedené pojednávanie bolo odročené z dôvodu vyhlásenia rozsudku na 21. december 2007. Rozsudok č. k. 10 C 252/2001-679, ktorým okresný súd rozhodol, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného končí dňom právoplatnosti rozsudku, lebo od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával; žalovaný je žalobcovi povinný zaplatiť náhradu mzdy v celkovej výške 1 332 195 Sk spolu s v rozsudku uloženými úrokmi, a vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol, bol účastníkom konania expedovaný 25. februára 2008 a právoplatným sa stal 15. marca 2008.

III.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

8. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci (1), správanie účastníka konania (2) a postup súdu (3).

V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

8.1 Predmetom namietaného konania bol návrh na určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. f) Zákonníka práce a návrh na náhradu mzdy až do skončenia pracovného pomeru. Stav neistoty týkajúci sa trvania pracovného pomeru závažne ovplyvňuje zabezpečovanie životných potrieb účastníka konania. Ústavný súd spor o trvanie pracovného pomeru hodnotí ako predmet konania, ktorý je právne významný pre rozhodnutie súdu o tom, či v konaní pred všeobecným súdom došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov priznaného čl. 48 ods. 2 ústavy. V čase podania sťažnosti prebiehalo konanie na okresnom súde už siedmy rok. Dĺžku konania vo veci odôvodnil okresný súd aj právnou zložitosťou sporu, náročnosťou dokazovania, povinnosťou oboznamovať sa s početnými internými normatívnymi predpismi, ako aj novou právnou úpravou odmeňovania zamestnancov štátnej služby, ktoré sa v priebehu sporu viackrát menili. Ústavný súd sa pri hodnotení podľa kritéria zložitosti posudzovanej veci čiastočne stotožnil s tvrdeniami okresného súdu a priznal jej určitú právnu, ale najmä skutkovú zložitosť, napriek tomu na jej základe nemožno ospravedlniť celkovú dĺžku konania pred okresným súdom a krajským súdom.

8.2 Správanie sťažovateľa je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom a krajským súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu ním označeného práva.

Z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 252/01 ústavný súd zistil, že aj sťažovateľ zásadným spôsobom prispel k dĺžke konania. Nie vždy sa zúčastňoval nariadených pojednávaní, podával nekvalifikované návrhy, na základe ktorých potom musel následne reagovať na výzvy súdu na ich opravu a doplnenie a pod. To všetko sa tiež negatívne prejavilo na celkovej dĺžke konania, ktorá však už nemôže ísť na ťarchu všeobecných súdov.

8.3 Ústavný súd sa napokon zaoberal postupom okresného súdu a krajského súdu v predmetnej občianskoprávnej veci.

Konanie vedené okresným súdom začalo návrhom sťažovateľa na určenie neplatnosti výpovede podľa § 46 ods. 1 písm. f) Zákonníka práce podaným okresnému súdu 9. júla 2001, ktorý neskôr rozšíril aj o návrh na náhradu mzdy, pričom jednotlivé úkony boli vykonávané tak, ako to je uvedené v II. časti tohto nálezu. Ústavný súd zistil, že v období od 26. novembra 2001 do 28. júna 2002, t. j. 7 mesiacov, bez existencie zákonnej prekážky nevykonal okresný súd vo veci žiadny úkon. Ďalšie obdobia nečinnosti ústavný súd nezistil, vo veci však dochádzalo k opakovanému odročovaniu pojednávaní kvôli zmenám žalovaného subjektu i právnych predpisov v oblasti odmeňovania sťažovateľa, čo zásadným spôsobom vplývalo na počet nariadených pojednávaní a v konečnom dôsledku znamenalo konanie v dĺžke takmer siedmich rokov. Ústavný súd poznamenáva, že takúto celkovú dĺžku konania o uvedenom predmete možno z ústavného hľadiska považovať už za neprijateľnú a znamená aj porušenie ústavného práva priznaného čl. 48 ods. 2 ústavy.

K dĺžke konania prispel svojím postupom aj krajský súd, ktorý v uvedenej veci rozhodoval o sťažovateľom uplatnenej námietke zaujatosti sudkyne, o odvolaní proti medzitýmnemu rozsudku z 11. februára 2004 a odvolaniu proti medzitýmnemu rozsudku z 19. decembra 2005. Sťažovateľ nenamietal postup krajského súdu pri rozhodovaní o námietke zaujatosti, za prieťahy v konaní označil postup krajského súdu v konaní sp. zn. 8 Co 274/2004, v ktorom mu bol spis predložený na rozhodnutie o odvolaní 25. júna 2004, krajský súd o odvolaní rozhodol 9. decembra 2004, avšak spis bol okresnému súdu vrátený na ďalšie konanie 4. mája 2005. Prieťah v konaní namietol sťažovateľ aj v konaní sp. zn. 8 Co 173/2006, v ktorom bol spis okresnému súdu predložený na rozhodnutie o odvolaní 27. marca 2006, krajský súd o odvolaní rozhodol 30. októbra 2006 a spis vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie 17. apríla 2007. Z uvedeného vyplýva, že konanie o viacerých opravných prostriedkoch na krajskom súde trvalo 21 mesiacov z celkovej dĺžky konania.

Na základe už uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu a krajského súdu došlo v konaní ako celku k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu práva priznaného čl. 48 ods. 2 ústavy.

9. Sťažovateľ v petite sťažnosti žiadal okrem vyslovenia porušenia svojho základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov, aby mu ústavný súd na základe čl. 127 ods. 3 ústavy priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 180 000 Sk, ako aj náhradu trov pred ústavným súdom.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že primeraného finančného zadosťučinenia sa domáha predovšetkým z dôvodu, že *nečinnosť uvedených súdov odďaľuje návrat sťažovateľa na jeho pracovné miesto, spôsobuje finančnú núdzu a trápenie (rodina žije z platu manželky - zdravotnej sestry 12 430 Sk,- mesačne) jemu i jeho trojčlennej rodine po dobu dlhšiu ako šesť rokov".*

Vzhľadom na výrok nálezu vyslovený v bode 1. tohto nálezu, na ktorý je viazaná možnosť priznania primeraného finančného zadosťučinenia, ústavný súd pôvodne uvažoval o priznaní aspoň minimálneho finančného zadosťučinenia pre sťažovateľa, ale napokon od toho odstúpil najmä pre správanie sťažovateľa. Na základe skutočností, ktoré vyplynuli zo spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 252/2001, a z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu zistil, že rozsudok vo veci bol vyhlásený na pojednávaní uskutočnenom 21. decembra 2007 a právoplatnosť nadobudol 19. marca 2008. Okresný súd rozsudkom rozhodol, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného končí dňom právoplatnosti rozsudku, lebo od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával; žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v celkovej výške 1 332 195 Sk spolu s úrokom z omeškania stanoveným percentuálne za jednotlivé obdobia; vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol a žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 231 620 Sk. Sťažovateľ v sťažnosti na prieťahy v konaní podanej ústavnému súdu 31. decembra 2007, resp. jeho právny zástupca v doplnenej sťažnosti doručenej ústavnému

súdu 22. februára 2008 uvedené skutočnosti neuviedli, poukázali iba na stav v konaní do 4. októbra 2007, čím obaja ústavnému súdu zamlčali zásadnú skutočnosť, že vo veci bolo meritórne rozhodnuté. O skutočnosti, že rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť sťažovateľ ani právny zástupca neinformovali ústavný súd ani potom, ako im bolo doručené uznesenie o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd rozhodol aj o nepriznaní trov právneho zastúpenia sťažovateľovi, ktoré jeho právny zástupca vyčíslil v sume 6 732 Sk, t. j. 223,46 €, a to z dôvodu, že považoval za preukázané, že právny zástupca žiadne úkony v mene sťažovateľa nevykonával, pretože na výzvu ústavného súdu na doplnenie sťažnosti doručil ústavnému súdu text pôvodnej sťažnosti doplnený iba o svoje identifikačné údaje a následne požiadavku na úhradu trov konania.

11. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti požadoval, aby ústavný súd nálezom prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov. Vzhľadom na skutočnosť, že vo veci sp. zn. 10 C 252/2001 už bolo právoplatne rozhodnuté, ústavný súd v tejto časti sťažnosti nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2009